

3557. 3die. Beh. af Lovf. om Forand. i Fæstelovgivning. 3558

Forflag har fundet i Udvalget, tror jeg, at jeg ikke har været ganske ubelig med de Medler, jeg her har foreslaaet. Naar ikke bestomindre endel af Udvalgets Medlemmer dog have fundet det rigtigt at stille et Underændringsforflag til dette Forflag, kan jeg forsaavidt ganske slutte mig til den ærede Ordfører, idet jeg finder, at dette Underændringsforflag væsentlig er skiftet til at skabe en hel Del praktiske Bæmseligheder, uden i nogen betydelig Grad at forandre den Retning, som selve Ændringsforflaget giver, og om jeg end ikke kan være enig med den ærede Ordfører i, at det er en absolut Hindring for at kunne benytte enkelte Stykker til Skov, saa er jeg fuldkommen enig med ham i, at den væsentlige praktiske Følge deraf vil være, ikke at Bedkommende undlader at indtage Jord til Skov, naar det ligger ham bekvemt og er nyttigt dertil, men at han bliver nødsaget til at maatte udstykke saa at sige enhver Gaard, fordi der multigvis kan være en eller anden Stump i den, som er sat til over 5 Tdr. Hartkorn. Man paadrager ham altsaa derved en Beføstning, uden nogen egentlig Hensigt og Nytte, og Følgen deraf vil kun være, at han maaffe vil komme til at indbetale et eller to Hundrede Rigsdaler i Statskassen for den Bagatel, der saaledes ved Udstyfning bliver udskilt. Jeg kan altsaa ikke Andet end fraraade det ærede Thing at vedtage dette Underændringsforflag, der efter min Mening kun er skiftet til at berøve den hele Foranstaltning sin væsentlige Karakter, og som ikke i nogen væsentlig Grad vil bidrage til at fremme det Formaal, som man igjennem Forflaget har søgt at ville fremme. — Det af mig under Nr. 3 stillede Forflag er aldeles det samme som det, der ved Sagens anden Behandling var stillet af et æret Medlem af Udvalget. I fuld Samklang med det, jeg maa anse for at være Hensigten med dette Lovforflag, har jeg troet, at man, saalænge Bedkommende vil beholde sit Fæstegods, kan affkære dem Muligheden af at faa den For-

del, som de gennem en Bevilling, som den her omhandlede, kunde faa, skøndt der forøvrigt hidtil har været saare liden Anvendelse deraf; men jeg maa aldeles bestemt modsætte mig, at man følger Lovforflaget, hvorved der vilde berøves Ministeren og Folket Leilighed til at kunne faa foretaget i og for sig forstandige Rettelser i de Forhold, som i Tidens Løb have udvillet sig. So længere jeg vedbliver i den Stilling, jeg indtager, desto mere finder jeg mig berettiget til at kræve, at Bevillingsmyndigheden for disse Tilfælde vedblivende maa opretholdes, og jeg kan ikke se rettere, end at man kan naa Hensigten med Paragrafen paa den af mig i Ændringsforflaget under Nr. 3 foreslaaede Maade. Dette Forflag er ogsaa tiltraadt af Udvalgets store Flertal, alene med Undtagelse af et enkelt Medlem. — Hvad Ændringsforflaget under Nr. 4 til § 3 angaar, skal jeg bemærke, at det ærede Thing vil erindre, at § 3 i Lovforflaget er den Paragraf, som jeg fra Begyndelsen af har set med størst Interesse, fordi det er min Overbevisning, at der gennem den Tanke, som deri er udtalt, burde gjøres Forandring i de bestaaende Tilstande. Jeg har oftere omtalt den Fortolkning af Fæstelovene, som saa at sige er bleven traditionel i Indenrigsministeriet og jeg skal tilføje, at den har Høiesteretspræsidenten at støtte sig til, men ikke bestomindre anser jeg den for ikke at være overensstemmende med Fæstelovgivning, og i ethvert Tilfælde for at være temmelig stridende imod, hvad Fæstelovgivningens Tanke aabenbart har været, om jeg end paa den anden Side skal erkjende, at den praktiske Betydning deraf ikke vil være stor, fordi Forholdene faktisk vilde være saaledes, at Godseieren, selv om han havde Retten, dog ikke vilde kunne benytte den i noget betydelig Omfang. Jeg skal tilføje, at den Ret, som han nu har, jevnlig vil kunne være ligesaa meget til hans Skade som til hans Gavn. Naar jeg saaledes er gaaet ind paa Hovedtanken i § 3, har jeg dog bestandig fastholdt,